

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/12/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3522010184
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3522010184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Jozefa Janíka na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. apríla 2024 prejednal odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C. B. C. D., B. E. XXXX/X, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM-2T/52/2022 zo dňa 25.10.2023 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom výroku o uloženom treste odňatia slobody vrátane uloženej povinnosti.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný A. B. odsudzuje podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 41 ods. 1 a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na úhrnný peňažný trest vo výmere 800,- (osemsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. sa pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, obžalovanému ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM-2T/52/2022 zo dňa 25.10.2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože

dňa 26.04.2019 v čase približne o 18:30 hod. v obci Dolné Srnie pred rodinným domom č. 310 pristúpil k autu poškodeného B. F., nar. XX.XX.XXXX, ktorý sedel v aute a cez otvorené dvere napadol poškodeného údermi rukou do oblasti hlavy, následne poškodeného vytiahol z auta, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, kde ho kopal do oblasti chrbta, čím mu spôsobil pomliaždenie a odierku hlavy v temnej oblasti vpravo, pomliaždeninu a odierku brady vpravo, pomliaždeniu a odierku krku vpravo, pomliaždeninu a krvnú podliatinu ľavého zápästia a pomliaždeninu chrbta v oblasti krčnej a hrudnej časti s obmedzeniami v obvyklom spôsobe života spočívajúcimi po dobu 7 až 14 dní v pohybe a chôdzi a v pohyblivosti ľavého zápästia, v nevyhnutných hygienických úkonoch a s tým spojenými bolesťami v trvaní do 7 dní.

Bol za to odsúdený nasledovne (citácie):

Podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 51 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá a zároveň sa ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe poškodenému B. F., nar. XX.XX.XXXX v Trenčíne, trvale bytom G., B. XXXX/X, adresa na doručovanie písomností H. F. XXX, škodu (bolestné) vo výške 911,70 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku sa poškodený B. F., nar. XX.XX.XXXX v Trenčíne, trvale bytom G., B. XXXX/X, adresa na doručovanie písomností H. F. XXX, so svojím nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Tento rozsudok ale nenadobudol právoplatnosť, pretože voči nemu podal v zákonnej lehote obžalovaný odvolanie, zahlásiac ho do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku čo do všetkých jeho výrokov, ako aj do konania, ktoré im predchádzalo.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že s napadnutým rozsudkom nemôže súhlasiť, nakoľko sa nezakladá na pravde a je v absolútnom rozpore so skutkovým stavom preukázaným výpoveďami svedkov. Má za to, že napriek dostatočne vykonanému dokazovaniu súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Poukázal na to, že svedok B. potvrdil jeho verziu a úlohou súdu prvého stupňa bolo vyhodnotiť celý jeho výpoveď a nie hľadať rozdiely v detailoch, na ktorých vyhodnotí jeho svedectvo za nepodstatujúce. Sám poškodený pritom zásadne menil priebeh deja, avšak v jeho prípade súd prvého stupňa benevolentne prehliadol zásadné nezrovnalosti so skutkovou vetou. Napokon aj svedkovia B. a I. vypovedali podporne v jeho prospech. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa „neprijal“ ich podporné výpovede z dôvodu, že títo svedkovia nemajú s poškodeným najlepšie vzťahy. Takúto argumentáciu súdu prvého stupňa ale považuje za arbitrárnu. Naopak verziu poškodeného, že ho udrel 10 až 15-krát do oblasti pravej strany tváre a 20 až 25-krát ho kopol do oblasti chrbta, nepotvrdil žiaden zo svedkov. Verziu poškodeného nepotvrdili ani ďalšie nepriame dôkazy, napr. výsluch znalca B. F., ktorý vyhodnotil priebeh popísaný poškodeným za nemožný. Súčasne odpovedal na otázky obhajoby tak, že by bolo možné jednotlivé zranenia docieľiť aj iným spôsobom, t.j. počas naťahovania sa a následného pádu na zem. Súd prvého stupňa však túto verziu poňal tak, že nebolo možné, aby jediným pádom vznikli poškodenému všetky zranenia, čo však obhajoba nikdy netvrdila a nikdy nepopierala, že došlo medzi poškodeným a ním k „ťahanici“. Súčasne znalec potvrdil, že väčšinu zranení si mohol poškodený spôsobiť aj sám. Súd prvého stupňa následne pristúpil k hodnoteniu spáchania skutku na základe nepriameho dôkazu – lekárskej správy B. G., v ktorej si počet úderov a priebeh skutku popísal sám poškodený, ako aj výsluchom znalca, ktorý neskúmal priamo zranenia poškodeného, ale iba veľmi všeobecný popis uvedený v lekárskej správe, na základe čoho vyhodnotil, že to tak mohlo byť. Napokon odvolaciemu súdu dal do pozornosti, že nevykonal dokazovanie vo vzťahu k zisteniu, či sa skutok mal skutočne stať na verejne prístupnom mieste, pričom podľa jeho názoru miesto pred obydľím poškodeného nie je verejne prístupné. Navrhol preto, aby odvolací súd v súlade so zásadou in dubio pro reo zrušil napadnutý rozsudok a aby sám rozhodol tak, že ho uzná nevinným.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril poškodený prostredníctvom svojej splnomocnenkyne. Uviedol, že svedok B. výpoveď obžalovaného nepotvrdil, keď v prípravnom konaní vypovedal a uviedol, že obžalovaný poškodeného sotil a ten spadol. V konaní pred súdom už ale uviedol, že sa obžalovaný s poškodeným navzájom sácali a okrem sácania k ničomu nedošlo. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil aj výpoveď svedka B., nakoľko tá bola nejednoznačná, vyhýbavá, bez jednoznačných tvrdení, obsahujúca množstvo vyjadrení typu „zdá sa mi, myslím si“. Má za to, že zo spáchania skutku bol obžalovaný usvedčený jeho výpoveďou, na ktorú nadväzujú lekárske správy B. G. a B. H. a napokon závery znaleckého posudku MUDr. F., ktorý na nich zotrval aj na hlavnom pojednávaní. Snaha obžalovaného „hodiť vinu“ na neho je absolútne neprípustná a jej účelom je iba vyvinenie sa obžalovaného. To, že prišlo ku konfliktu a stretu medzi ním a obžalovaným bolo v konaní jasne preukázané. Obžalovaného predtým vôbec nepoznal, nemal dôvod si spôsobovať akékoľvek zranenia, keďže trpí viacerými ochoreniami a toto tvrdenie obžalovaného nemá vôbec žiadny logický ani dôkazmi podložený podklad. Napokon sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že obžalovaný ho fyzicky

napadol v obci Dolné Srnie na verejnom priestranstve pred jeho obydľím, teda pred rodinným domom č. 310 – na mieste verejnosti prístupnom. Súd prvého stupňa rozhodol správne a zákonne, a preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné odmietol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v rámci konečného návrhu:

- prítomný prokurátor krajskej prokuratúry navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol,
- splnomocnenkyňa poškodeného zotrvala na konečnom návrhu, ktorý je uvedený v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného,
- obhajca obžalovaného zotrval na konečnom návrhu, ktorý je uvedený v písomných dôvodoch odvolania,
- obžalovaný uviedol, že súhlasí s tým, čo uviedol jeho obhajca; dodal, že v prípade, ak by odvolací súd zvažoval uloženie mu iného druhu trestu, napr. trestu peňažného, bol by schopný zaplatiť peňažný trest vo výmere do 5.000,- eur.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné vo vzťahu k výrokom o treste a o náhrade škody, a to z iných ako ním uvádzaných dôvodov.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

*** K výroku o vine ***

V rámci svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok je vo výroku o vine správny a zákonný, pretože vykonané dôkazy sú vo vzájomnej zhode a svedčia o vine obžalovaného aj bez tých najmenších pochybností. Súd prvého stupňa do skutkovej vety síce doplnil údaj o dátume narodenia poškodeného, ale totožnosť skutku bola plne zachovaná.

Podľa názoru odvolacieho súdu vykonal súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy (teda pre svoje rozhodnutie dostatočné dokazovanie), ktoré následne vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, kto ich obstaral (§ 2 ods. 12 Tr. por.). Svoje rozhodnutie logicky, presvedčivo, ale aj vyčerpávajúco odôvodnil, pričom dal dostatočné odpovede na všetky podstatné námietky obžalovaného (na stranách 11 až 15 napadnutého rozsudku), ktoré tento predniesol už na súde prvého stupňa a v podstatnej miere ich zopakoval v písomných dôvodoch odvolania. Odvolací súd považuje závery súdu prvého stupňa za správne a v plnom rozsahu preto na ne poukazuje.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o vine odôvodnil tak, že medzi obžalovaným a poškodeným nebolo sporné to, že medzi nimi došlo dňa 26.04.2019 v obci Dolné Srnie pred rodinným domom č. 310 v čase približne o 18:30 hod. ku konfliktu, avšak sporným bol jeho priebeh, ktorý každý z nich popisoval rozdielne (poškodený vypovedal, že ho obžalovaný fyzicky napadol a obžalovaný popieral fyzické napadnutie, ale zas priznal, že poškodeného potkol, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem).

Odvolací súd dospel k záveru, že napriek tomu, že poškodený (zrejme) „zveličil“ samotný priebeh konfliktu (čo sa týka časového hľadiska, ako aj počtu úderov a kopnutí), na druhej strane ale dospel k takému záveru, že výrok o vine uvedený v napadnutom rozsudku zodpovedá skutočne preukázaným faktom, o ktorých nie sú žiadne pochybnosti a ktoré vyplývajú nielen z výpovede poškodeného, ale aj z ostatných vykonaných dôkazov.

V tomto kontexte odvolací súd ďalej poukazuje na tieto závery súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil (citácie):

Vzhľadom na B. G. popísané zranenia na hlave poškodeného (pomliaždenie a odierku hlavy v temnej oblasti vpravo, pomliaždeninu a odierku brady vpravo, pomliaždeniu a odierku krku vpravo), ktoré podľa výpovede znalca MUDr. F. nemohli všetky vzniknúť súčasne, teda jedným konaním (jedným pádom

alebo jedným úderom), možno podľa zhodnotenia súdu aj vzhľadom na výpoveď poškodeného, ktorý vypovedal, že obžalovaný ho udieral na rôzne miesta hlavy (poškodený vypovedal o úderoch do oblasti hlavy a menovite uviedol do tváre, za ucho, do brady), konštatovať, že vznikli pri útoku obžalovaného, keď sedel poškodený v aute. Znalec tiež uviedol, že konštatované pomliaždenia a odierky, či na temene hlavy vo vlasovej časti, na brade a na krku, sú typické zranenia po úderoch päťou, keď päšť netriafa priamo, kolmo, ale skôr tangenciálne a je tam postihnutie povrchu kože a dôjde k odierke kože, pričom B. G. podľa znalca opisovala menšie odierky a neboli zistené väčšie plošne odierky, tzv. cestné lišaje, ktoré pri pádoch obyčajne vznikajú. Znalec tiež poukázal, že aj pádom na zem mohlo vzniknúť niektoré zranenie a najpravdepodobnejšie tak mohlo podľa znalca vzniknúť pomliaždenie chrbta na krčnej a hrudnej chrbtici.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu teda výpoveď poškodeného podporuje lekárska správa B. G., ktorá ho vyšetrila krátko po konflikte a ktorá v nej konštatovala aj hematóm (podliatinu) v oblasti ľavého zápästia, čo zodpovedá vytiahnutiu poškodeného z jeho auta. Ďalej vypovedala aj to, že zranenia poškodeného neboli len povrchné. Aj znalec MUDr. F. konštatoval, že odierky na tele poškodeného a podliatina na jeho zápästí zodpovedajú útoku, ktorý zaznamenala v lekárskej správe MUDr. G..

Výpoveď poškodeného nepriamo podporujú aj také zistenia, že ihneď po konflikte sa bol dať ošetriť na pohotovosti (20:00 hod.) a potom bol podať oznámenie na políciu (20:20 hod.). Navyiac obžalovaný a poškodený sa predtým vôbec nepoznali.

Pokiaľ ide o zranenia spôsobené poškodenému, bolo dostatočne preukázané, že tieto si vyžiadali obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodeného po dobu 7-14 dní a spočivali v pohybe a chôdzi a v pohyblivosti ľavého zápästia, v nevyhnutných hygienických úkonoch a s tým spojenými bolesťami, čo zodpovedá definícii ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zák.

Rovnako odvolací súd nemohol prisvedčiť odvolacej námietke obžalovaného, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie vo vzťahu k zisteniu, či sa skutok mal skutočne stať na verejne prístupnom mieste. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo totiž dostatočne preukázané, že skutok sa stal na verejnom priestranstve, pred obydľím poškodeného, teda pred rodinným domom č. 310, teda na mieste verejnosti prístupnom, kde mali okrem poškodeného prístup aj iné osoby (teda aj obžalovaný).

Napokon sa odvolací súd stotožnil aj s tým záverom súdu prvého stupňa, že rozdiely vo výpovediach obžalovaného a svedka B., na ktoré súd prvého stupňa aj priamo poukázal, boli natoľko rozporné, že vyvrátili obhajobnú argumentáciu obžalovaného o inom priebehu skutku, než pre ktorý bol obžalovaný uznaný vinným.

Všetky usvedčujúce dôkazy vytvárali dostatočnú logickú reťaz dôkazov svedčiacich o vine obžalovaného bez tých najmenších pochybností. Tieto dôkazy napokon dostatočne vyvracali obranu obžalovaného, ktorú v trestnom konaní prezentoval, a preto odvolací súd nemohol prisvedčiť prakticky žiadnej z jeho odvolacích námietok.

Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, ktoré považoval odvolací súd za potrebné uviesť vzhľadom na odvolaciu argumentáciu obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým a právnym záverom súdu prvého stupňa, pričom s podrobnejším odôvodnením v tomto smere odkazuje na písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd totiž poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a súdu druhého stupňa tvoria jednotu.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonané dokazovanie na súde prvého stupňa preto svedčilo pre jediný možný záver, a to ten, že obžalovaný inému úmyselne ublížil na zdraví a spáchal čin na chránenej osobe – osobe vyššieho veku (teda osobe staršej ako 60 rokov, keď obžalovaný sám uviedol, že podľa výzoru mal poškodený 65 rokov), ako aj, že sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného. Nepochybne teda obžalovaný svojim konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku naplnil skutkové podstaty obidvoch prečinov, pre ktoré ho súd prvého stupňa uznal vinným. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa však dospel k záveru, že týchto prečinov sa obžalovaný dopustil v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., keď chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť záujmy chránené Trestným zákonom.

*** K výroku o treste ***

Preskúmaním výroku o treste odvolací súd zistil, že súdom prvého stupňa uložený trest obžalovanému je neprimerane prísny, a to aj preto, že bolo porušené ustanovenie Trestného zákona tým, že súd prvého stupňa nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák.

V zmysle ustálenej súdnej praxe je uložený trest neprimeraný vtedy, ak bol uložený taký druh trestu alebo v takej výmere, ktorá je v rozpore s hľadiskami určenými v zásadách ukladania trestov podľa § 34 a nasl. Tr. zák., teda ak je uložený trest v rámci zákonnej trestnej sadzby príliš mierny alebo príliš prísny.

V zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest má vyjadrovať napokon aj morálne odsúdenie páchatel'a trestného činu.

Podľa § 36 písm. j) Tr. zák. poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Je síce pravdou, že obžalovaný sa pred spáchaním skutku dopustil až 4 priestupkov. Avšak išlo o priestupky inej povahy ako v prejednávanej trestnej veci – spáchané na úseku cestnej premávky. Odvolací súd preto dospel k záveru, že tieto predošlé postihy obžalovaného nie sú v rozpore s konštatovaním o vedení riadneho života obžalovaného pred spáchaním trestných činov.

Vzhľadom k uvedenému mal mať potom obžalovaný vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností – § 36 písm. j) a § 37 písm. h) Tr. zák., keďže správne mu bola súdom prvého stupňa priznaná priťažujúca okolnosť, že spáchal viac trestných činov. Preto trestná sadzba trestu odňatia slobody, v rámci ktorej sa mal obžalovanému ukladať úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., zostala nezmenená (1 až 3 roky odňatia slobody, v rámci najprísnejšieho zo spáchaných prečinov – § 156 ods. 2 Tr. zák.). V tejto trestnej sadzby bolo pritom „zohľadnené“ aj to, že ublíženia na zdraví na obžalovaný dopustil na osobe vyššieho veku.

Odvolací súd napokon (pri určovaní druhu trestu a jeho výmery) zohľadnil aj tie okolnosti prípadu a aj okolnosti vzťahujúce sa k osobe obžalovaného, že tento nebol doposiaľ súdne trestaný, že od spáchania skutku „ubehlo“ už skoro 5 rokov (na čom obžalovaný žiadnu vinu nenesie) a že významnou mierou sa na spáchaní skutku „podieľal“ aj sám poškodený, nakoľko motívom konania obžalovaného bola v podstate „pomsta“ za to, že ho poškodený tesne predtým na cestnej komunikácii „vybrzdovoval“, teda ho ako iného účastníka cestnej premávky ohrozoval (poškodený sám priznal, že občas spraví na ceste „vybrzdovanie“ a že bol za to už postihovaný). Je veľmi pravdepodobne, že ak by sa takéhoto konania poškodený nedopustil, k spáchaniu skutku by zrejme vôbec nedošlo.

Z pohľadu všetkých týchto okolností potom odvolací súd dospel k záveru, že možnosti nápravy obžalovaného nie je možné vyhodnotiť ako sťažené, resp. také, kedy by už absolútne neprichádzalo do úvahy uložiť mu (iný, miernejší) alternatívny trest.

Odvolací súd sa tak z vyššie uvedených dôvodov nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že na splnenie účelu trestu je u obžalovaného skutočne nevyhnutne potrebné uloženie podmieneného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom (pritom súd prvého stupňa ani bližšie nevysvetlil, prečo mal byť na splnenie účelu ním uloženého trestu potrebný i probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe).

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatel'ovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

Podľa § 56 ods. 2 Tr. zák. bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá.

Z pohľadu naposledy citovaného zákonného ustanovenia odvolací súd konštatuje, že obžalovaný spáchal dva prečiny a vzhľadom na ich povahu a možnosť nápravy obžalovaného, ako to vyplýva už z vyššie uvedeného, nedospel k záveru o nevyhnutnej potrebe ukladania trestu odňatia slobody obžalovanému.

Naopak odvolací súd dospel k záveru, že u obžalovaného sú splnené všetky zákonné podmienky na uloženie peňažného trestu, ktorý mu preto uložil vo výmere 800,- eur. Takto uložený peňažný trest považoval odvolací súd už za primeraný a zákonný, zodpovedajúci závažnosti ním spáchanej trestnej činnosti, ako aj za spravodlivý a súladný i z pohľadu naplnenia jeho účelu tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák.

Vzhľadom k vyjadreniu obžalovaného na verejnom zasadnutí bolo zrejmé, že takýto peňažný trest bude obžalovaný schopný aj zaplatiť (§ 57 ods. 1 Tr. zák.).

Pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, odvolací súd ustanovil obžalovanému aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výmeru považoval rovnako za primeranú (§ 57 ods. 3 Tr. zák.). Teda ak obžalovaný úmyselne zmarí výkon peňažného trestu, do úvahy bude prichádzať nariadenie výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, na čo odvolací súd obžalovaného osobitne upozorňuje.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom výroku o uloženom treste odňatia slobody vrátane uloženej povinnosti. Následne rozhodol sám pri splnení zákonných podmienok uvedených v § 322 ods. 3 Tr. por. týmto rozsudkom o „zmiernení“ trestu obžalovanému. Výroky o vine a o náhrade škody uvedené v napadnutom rozsudku zostali týmto zrušením nedotknuté.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.